

BICOS

E NON

BALAS

Adriana, Gael e Alba

A pomba da paz estaba cansa de falar inutilmente cos homes.
Falaba de dereitos, de comprensión, de seres diferentes, de lugares sans e bonos.
As súas verbas esnafrábanse arreo contra un muro de pedra construído polos homes.
Un muro de pedra, si, pero tamén de silencios, de inmundicia, de pólvora.
A pomba da paz estaba cansa de dicir sempre as mesmas consignas e escoitar sempre os mesmos desprezos.
E cando perdeu a esperanza e decidiu converterse simplemente en pomba sen máis, viu un rapaz subido a unha escada que lle sorría facéndolle acenos coa man.
Neste intre chegou á conclusión de que tería que seguir baténdose contra ese muro erguido polos homes.

Pombiña que escribes
co peteiro *paz*,
debuxa no ceo
as algas do mar.
Escribe un poema
cos versos de sal
e cóntalle ao vento
historias do val.
Pombiña que escribes
co peteiro *paz*,
rebole algareira
aquí no pombal!

O equipo cooperativo
“The Thunders”
recita un dos poemas do
fermoso poemario
Bicos e non balas
de Antonio García Teijeiro,
ilustrado por Bea Gregores.

